

Sophie Green

POTKIN SI STURBS

PELIGAN CITY SUB ASEDIUL FANTOMELOR

Cu ilustrații de K.J. Mountford

Traducere din limba engleză
de Maria Ghiurțu

POLIROM
2022

Capitolul 2

Domnul Dose

Roțile tărgii șerpuiau și scârțâiau în timp ce era împinsă violent afară din celulă. Încărcătura ei, un bătrân pământiu la față, cu dinți ciudați, era legat lejer cu curele de piele în jurul pieptului scofâlcit, dar măsura de precauție nu părea necesară: era prea slăbit să evadeze, chiar dacă și-ar fi dorit.

Vassal Hench, bărbatul care împingea targa, purta o pălărie cu boruri scurte lăsată pe-o parte, ca o podoabă, peste părul lui des și unsuros. Nu se potrivea deloc cu uniforma de infirmier, care dădea să-i crape pe umerii încovoiați. În vreme ce targa înainta pe lângă șirul de cuști metalice, din întunericul ce domnea în spatele

gratiilor o urmăreau niște ochi, iar ocazionalele scâncete erau înăbușite cu mâini tremurătoare. Cei luați cu targa nu se mai întorceau și nimeni nu știa cine urmează.

De fapt, aproape nimeni.

La capătul tunelului pietruit, targa ajungea la cumplita ei destinație, în cea mai întunecată parte a clădirii. Aerul era rece și jilav, iar de-a lungul pereților înfloreau mucegaiul, oglindind petele întunecate de pe podea.

O mașinărie metalică de dimensiunile unei cutii de pantofi vuia amenințător pe fundal, cu o încrengătură de electrozi încolțind din ea ca niște ventuze. Hensch s-a luptat cu targa până a reușit s-o împingă spre mașinărie, apoi a sărit ca ars când din umbre i-a apărut înaintea un bărbat.

— Probleme, Hensch?

Vocea îi aparținea lui Cornelius Gallow, care purta o mască chirurgicală și un șorț lung de cauciuc peste halatul de medic. Ochii lui adânciți în orbite priveau cu răceală de sub arcadele fără sprâncene.

— Liniște și pace, doctore Gallow, i-a răspuns Hensch tamponându-și agitat fruntea cu o batistă cu buline roșii.

Gallow l-a examinat pe bărbatul de pe targă, iar pleopa stângă i-a zvâcnit. A fixat câte un electrod pe fiecare dintre tâmpilele osoase ale bărbatului și doi

pe piept. Apoi a întins poruncitor mâna, pocnind din degete.

Hench i-a întins o păpușă făcută din pânză de sac albă, cusută cu ață neagră și groasă și umplută cu paie. Trăsăturile îi erau cusute – două cruciulițe serveau drept ochi, gura era formată dintr-o linie –, iar în nodul din creștet, unde pânza era adunată și strânsă cu sfoară, era prins un clopoțel. Gallows a așezat păpușa pe pieptul bărbatului, care se înălța și cobora ușor în ritmul respirației lui superficiale și şuierătoare.

Cu degetele tremurânde, Gallows a întors o rotiță a mașinării. Prin cabluri a trecut curent electric, iar electrozii au trosnit și au scos scânteii. Ochii bărbatului s-au deschis brusc, corpul i s-a zdruncinat, iar gura i s-a deschis într-un strigăt mut.

Un miros bolnăvicios de ars s-a răspândit în aer.

Bătrânul era în continuare întins, dar nu mai respira. Ochii lui priveau în gol. Gallows a scos un stetoscop și l-a lipit de pieptul cadavrului. A ascultat un minut, apoi a încuviințat din cap ca pentru sine.

Aerul era tot mai rece și mai umed. Luminile de urgență au bâzâit și au pălit. Gallows s-a uitat la termometrul de pe perete.

— E aici, a șoptit. Țstuia o să-i spunem „domnul Dose“.

Hench s-a cutremurat fără voia lui.

Ochii spălăciți ai lui Gallows l-au urmărit.

— Credeam că te-ai obișnuit până acum, Hench.

Apoi a smuls păpușa de la pieptul mortului și a scuturat-o. Clopoșelul a scos un clinchet ușor.

— Așa, băiete, a murmurat el urmărind cum coboară mercurul din termometru. *Clinc, clinc.*

— Așa, băiete, l-a îngânat Hench, rânjind fără prea mare tragere de inimă, pentru că, deși nu-l putea vedea pe domnul Dose, știa că e acolo, o prezență nouă plină de răutate și gânduri sinistre, iar asta îi făcea pielea de găină.

Când Lil și Nedly au ieșit din cinematograful Lime Light, cerul era albastru și aproape luminos, dar și un pic vinețiu din pricina ninsorii. Au auzit hârșăitul metalic al grilajului coborât peste casa de bilete de îndată ce-au pus piciorul pe asfalt. Nici măcar nu era foarte târziu, dar nimeni nu mai ținea deschis ca pe vremuri.

O rafală de vânt le-a suflat în față și, cu un foșnet brusc, ceva alb a zburat spre ei din umbre. Lil s-a dat la o parte, însă ziarul i s-a încolăcit în jurul cizmei. A încercat să-i dea un șut, dar se lipise de ea ca o cârpă udă. Cerneala de proastă calitate se întinsese și totuși a reușit să descifreze titlul de pe prima pagină a ultimului număr din *Herald*, „Gordian promite să facă curățenie

în oraș!“, înainte să se transforme într-o mângălitură decolorată.

S-a uitat la sacii de gunoi adunați la colțul străzii, care se revărsau pe trotuar, și la cutiile și hârtiile luate de vânt. Poate că în centru începuse curățenia, dar aici, în orașul vechi, străzile arătau la fel ca întotdeauna. Pe lângă mizerie și disperare, începuse să se facă simțită tot mai mult neliniștea. Te zgâria pe creier ca o melodie cântată la un pian dezacordat dintr-o crâșmă. Suna fals. Lil aproape că simțea cum începe să prindă contur o poveste și, ca să nu i-o ia și de data asta cineva înainte, trebuia să găsească un indiciu.

S-au oprit la colțul străzii, așteptând o pauză în procesiunea lentă de mașini. Farurile taxiurilor brăzdau întunericul cu dungile lor luminoase pe măsură ce se târau prin fața lor. Ningeă tot mai tare, cu fulgi mari ca penele care ies din niște perne răvășite.

Peste drum se vedea lumina caldă răspândită de cafe-neaua The Nite Jar. Era genul de local unde cafeaua era întotdeauna fierbinte, iar de la tonomate nu se auzea decât jazz. Lil și Nedly s-au îndreptat într-acolo.

Înăuntru, o cafetieră sufla abur, care se lipea apoi de sticla rece a ferestrelor, iar câțiva clienți fideli se refugiaseră în separeurile capitonate cu piele roșie, bucuroși să scape câteva ore de frigul de pe străzi.

De îndată ce a trecut pragul cafenelei, toată zăpada care se adunase pe Lil a început să se topească. S-a grăbit să-și dea jos pelerina și să-și desfacă fularul.

Chelnerița, îmbrăcată în pantaloni negri și un tricou polo de culoarea mentei, cu textul „The Nite Jar“ brodat pe buzunar, i-a luat pelerina și a scuturat-o de zăpadă.

— Ai ajuns devreme.

— Salut, Velma!

Lil a aruncat o privire admirativă spre cocul tapat și netezit al Velmei.

— Eram deja în oraș și mi-am zis să vin direct. Pot să beau ceaiul aici și în seara asta?

— Yoshi? a strigat Velma prin ușița către bucătarul care se ocupa de comenzi rapide. Îmi faci, te rog, niște pâine prăjită cu brânză pentru tânăra noastră spălătoare de vase, te rog?

— Imediat! i-a răspuns o voce.

— Yoshi? a strigat Lil. Poți să-mi pui mai multe murături?

A făcut o pauză, apoi a adăugat degajat:

— Și pune și niște măsline!

Yoshi a scos capul pe ușa bucătăriei și i-a zâmbit. Din părul lui negru picurau pe frunte broboane de transpirație, iar tricoul său cu „The Nite Jar“ era personalizat cu urme de palme unsuroase.